

mere som der jo er Spørgsmaal om et Beløb af 250,000 Kr. Men dernæst forekommer det mig ogsaa, at der kunde være Anledning til at optage Spørgsmaalet til fornøjet Overveielse, hvor den sidste Afstemning mere havde en Slags hypothetisk Karakter, fandt Sted som en mere foreløbig, idet man ikke endelig kunde afgjøre Spørgsmaalet, fordi de Forudsætninger, som være nødvendige til den endelige Afgjørelse, endnu ikke forelaa. Jeg siger herved særlig til Spørgsmaalet om Skibsafgiften. Det forekommer mig nemlig, at den Afgjørelse, der sidst fandt Sted, kun havde en mere foreløbig og midlertidig Karakter, indtil det viste sig, hvorledes det gik med Skatten, og først naar dette Punkt var bragt paa det Reene, skulde den endelige Afgjørelse af dette Spørgsmaal foreligge. Saaledes har jeg ialtfald opfattet Forholdet sidst, og derfor mener jeg ogsaa, at her vilde være Anledning til at tage under Overveielse, om ikke dette Punkt bør gjenoptages til ny og endelig Beslutning. Dernæst kan der iøvrigt ogsaa være Spørgsmaal, om ikke ogsaa Skatten kan øve en endnu videregaaende Indflydelse, i Særdeleshed hvis man gik til at foreslaa en endnu høiere Skat end den, Finantsministeren har foreslaaet, saaledes som det ogsaa udtales i Thingets Betænkning ifjor, der jo tager Ordet for en høiere Bestatning. I saa Tilfælde vilde der blive et Plus tilovers, og dette vilde da eventuelt kunne anvendes til Vættelser og Nedsættelser eller maaske Ophævelse af Toldpositioner, som man maatte erkjende for ønskelige, men som man af finantzielle Grunde ikke tidligere har kunnet gaa ind paa. Som det vil ses, forekommer det mig altsaa, at det i det Hele taget navnlig er Sammenhængen med Skatten og dens endelige Stikkelse og Indflydelse paa Toldloven, som kan give Anledning til at undertafte denne en fornøjet Drøftelse, medens jeg i og for sig ikke stønner, at den, som selvstændigt Lovforslag betragtes, giver Anledning til særlig Overveielse. Det er netop paa Grund af Sammenhængen med Skatten, at jeg antager, at Thinget vil finde Anledning til paany at undertafte de samlede Lovforslag en Overveielse i et Udvalg.

Broberg: Den ærede sidste Taler yttrede, at Behandlingen af dette Lovforslag, om den end formelt var en 1ste Behandling, dog maatte betragtes som en tredie Behandling. Man kan vistnok have fuldstændig Ret deri med Hensyn til alle de ældre Medlemmer her i Thinget, men som det fuldstændig rigtig er bemærket af den ærede Formand, er Forholdet med Hensyn til de nye Medlemmer et noget andet, og jeg maa derfor fra mit

Standpunkt reservere mig imod, at det skulde betragtes som en tredie Behandling idag; jeg maa betragte det som en første Behandling. Hvad min personlige Stilling til dette Lovforslag angaar, er den baade paa den ene Side meget fri, idet jeg ikke er bunden til noget som helst tidligere Foregaaet, og paa den anden Side er den ganske vist, det føler jeg, noget vanskelig, idet det Forslag, der nu foreligger til Behandling, er begrundet paa Udtalelser og tidligere Afstemninger, hvilke naturligvis ikke kunne være uden Indflydelse paa den nuværende Behandling af dette Spørgsmaal. Smidertid kan dette selvfolgelig ikke forhindre mig i at yttre mig om Sagen. Jeg skal først tillade mig at udtale, at efter min Anskuelse er det ikke heldigt, naar man fastslaar, at under alle Omstændigheder maa der gives Kompensation for Toldnedsættelser, det vil sige, at man, naar man finder det nødvendigt at foreslaa Nedsættelser, da ogsaa absolut samtidig dermed skal paavise større Indtægter til at dække det Deficit, der derved vilde fremkomme. Jeg gaar nemlig ud fra, at det kan være en Umulighed eller i alle Tilfælde idetmindste højt vanskeligt at foretage hensigtsvarende Reforme, naar man absolut paa den anden Side skal være bunden til at paavise tilsvarende Indtægter for de Nedsættelser, man foreslaar. Det vilde i Virkeligheden ikke være Andet end en Ompostering; men ligesaa vel som det kan være meget heldigt paa visse Punkter at nedsætte Tolden, ligesaa uheldigt kan det være paa andre Steder at forhøje den, og man kan altsaa ved absolut at skulle forhøje Indtægten meget let derigjennem komme til at gjøre noget Forkert. Smidertid skal jeg ganske vist ikke gaa saa vidt, som f. Ex. det ærede Windretal er gaaet i sin Betænkning, ved at foreslaa en Nedgang af 4 Millioner Kroner og derover. Jeg vilde derimod, ogsaa af et andet Hensyn, som jeg skal tillade mig strax at komme ind paa, ansæ det for Nødet, som Stattehæderne kunne gjøre Krav paa, at en Nedsættelse i Toldindtægterne af f. Ex. 1½ Million Kroner maatte ste. Vi maa jo nemlig huske paa, at, naar en Stat sidder i daarlige Forhold, ja, saa er det ganske naturligt, naar den ikke kan opgive nogen af sine Indtægter, uden at faae Kompensation derfor, og jeg skulde i saa Tilfælde være den Sidste, der skulde tale for noget Andet; men Alle ere jo enige om, at det, Gud være Lovet, ikke er Tilfældet med os. Vor hele finantzielle Stilling er jo meget heldig; men at den er saa heldig, tilskriver jeg en ganske særegen Omstændighed. Vi have jo nemlig haft en ekstraordinær Skat, en Krigsskat i en lang Række af Aar, og jeg tør vistnok sige i en langt længere